

„In poročajte mi, kako se vam bo godilo, ker — ne prestrašite se! — neki notranji glas mi pravi, da se boste vrnili žalostni in nesrečni ali pa —“

„Oh, gospod župnik, ne strašite me!“ je poprosila Katinka in župnik Anton se je nasmehnil.

„Pa saj ne mislim tako hudo, samo tako se mi dozdeva. — Morda pa boste srečni, kdo ve! In še enkrat — Katinka: ne verujte svetu, svet je hudoben; izmed devetindevedesetih je komaj eden, ki mu smete zaupati in spoznati ga po — neznatnosti!“

To so bile zadnje njegove besede in Katinka se jih je spominjala tudi v Podmostju vsak večer. In spominjala se jih je posebno, kadar je mislila na Lovreta, na njegove dobre, odkritosrčne oči, ki vendar ne morejo lagati. In čutila je z vsakim dnem bolj, da bi mogla ljubiti samo njega, dasi mu tega še ni upala povedati . . .

Pa tisti večer je prišlo, ko jo je stisnil tako nenadoma na svoje prsi, da mu je šepnila brez pomisleka, pač kakor ji je narokalo srce: „Saj te imam rada . . .“

In pričela je premišljevati nauke in svete župnika Antona in Lovreta, a naposled, ko so se ji trepalnice že trudne zaklapljale, si je priznala, da je on izmed devetindevetdesetih, ki mu lahko zaupa tudi svoje srce . . .

In še v sanjah je stopil prednjo in jo privil k sebi, da se je zakotalil svečnik po tleh.

(Dalje prihodnjič.)

Vojeslav Molè:

P o e t.

Iz mnogih čaš, o drug, okusil sem življenje
in bila je ljubezen v njih in bil je srd,
biló jim vino je sladkó kot hrepenenje
in grenko kakor v vrtu pomladanskem smrt. —
In vendar nosim v duši zlatih solnc žarenje
in moja kri je kakor sok poldnevnih trt.

Šel sem po snežnobeli, razgoreli cesti
in bil na njej je množic hrup in šum zastav
in videl sem bodala v krvaveči pesti
in v himno mas je zrastel podlosti pozdrav —
In vendar moje sanje polne so prelesti
in vendar nosim v srcu čudesno ljubav.